

— APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUE-ORI —

Abonamentul : 6 coroane (8 franci)

— Redacția : str. Lemnelor 39. —

Administrația : str. Lemnelor 44.

❖ Nirvana ❖

De-ar ști soarele văratie
 Câte flori el ofilește,
 Când cu raza-i de jăratie
 Fără milă dogorește:
 S'ar ascunde de 'ntristare
 Între nori... și-ar plânge 'ntruna
 Focu-i fără de-alinare,
 Și-ar muri pe totdeauna.

De-ar ști luna tânguioasă,
 Câte inimi lăcrimează,,
 Când o văd lucind duioasă,
 Palidă de 'nfiorează :
 S'ar lăsa s'o fure'ndată
 Vircolaci... să nu mai știe.
 Câți în față-i își tot cată,
 Biată jelea lor pustie.

De-ar ști stele lucitoare,
 Câți în ele-și cred destinul,
 Iar văzând că-'s peritoare.

Le rămâne doar' suspinul :
 Ar dispărea în noianul
 Fără margini al uitării,
 Cufunda-s'ar în oceanul
 Lacrimelor... desperării.

De-ar ști frigul iernii grele
 Câte suflete le'ngheață,
 Istovind în zile rele
 Și 'n miserii a lor vieță :
 Ingheta-s'ar el pe sine,
 Și-ar pieri pentru vecie,
 Ispășind dureri hațne,
 Cărora este obârșie.

De-ar ști vîntul ușuratic,
 Câte frumuseți sfășie,
 Risipind înfurtunatic —
 Drag senin de poezie :
 În afar' de lunci s'ar bate,
 Pe vecie să 'ncezeze,

*Țări și mări a tot răzbate
Suerând să 'nfloreze.*

*De-ar ști marea 'nfurtunată,
Câte vieți ea dă pustiei,
Mistuiind nesăturată
Victimele agoniei:
Turbura-s'ar de durere,
Impietri-re-ar de măhnire,
Și-ar da drum celor ce-ar cere
Valurilor... mântuire.*

*De-ar simți bătrân pământul,
Inegrăt de-a lui vechie,
Cum se sapă 'n el mormântul
Tuturor pe vecinicie:
De'ntristare fărîma-s'ar,
Fără urmă 'n largul spaț,
Unde singur risipi-s'ar,
Ingropând al său nesăț.*

*De-ar ști vremea nesfârșită,
Cât de greu mai tiece'n viață,
Apăsând nestăpânita*

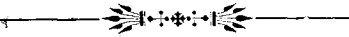
*Peste suflet nori de ceață:
Inceta-re-ar să mai fie,
Lumilor etern stăpână,
Ar pieri 'n nimicnicie,
Ce pustiul o îngână...*

*De-ar ști spațiul haotic,
Câte miasme 'n sine poartă,
Osindind la traiu elotic
Pe acei cu neagră soarte:
Nu și-ar da nici șieși locul
In viață... și-ar dispărea
Intr'o clipă, ca norocul
Ce-l visezi, dar nu apare...*

*Ear de-ar ști de toate aceste
Soarta 'n veci neschimbătoare,
Ar vedea că nu mai este
Rost a fi stăpânitoare:
Adormi-re-ar ori ce viață,
Pe cum moartea 'nchide rana,
Impânzând eterna ghiată
Peste ochi... și-ar fi Nirvana!*

1899

Ioan Scurtu.

Sfîrnarii.

— Novelă —

Fata Viroanei Șofrona era fată mare, dar nu mai știa ce-i dragostea.

Sedea departe de sat la poalele unei păduri, nici cu ochii nu vedea satul. Numai arare, la zile mari, mergea și ea, mai ales la biserică: să invete ocinașele, să-și facă molitvă și să iee paști.

Avea tată-său o turmă de capre, acele erau prietenele ei. Îmbla cu caprele pe cele răzoare, vara la pășune, iarna la mugur.

Colea când pica omătul, și mergeau caprele la mugur, îmbrăca Șofrona ciocii¹ cei de lână, un cojoc mare lănos îl arunca'n umere, straița'n spate, bota la mână, și — aid Șofronă, prin cea smidă² după capre. N'o mai vedea în sat până colo cătră primăvara, când era rinsă³ înflorită pe aluni.

Să făcuse Șofrona o fată, tare și peptoasă, rar fecior care să fi tras deget cu ea. — Nu simțea gerul, nu-i păsa de căldură, nu se îngrozia de noapte, nu se

temea de lupi, și după urs arunca cu tăciuni, ca după căni. — Cânta în frunză ca feciorii, șuera în degete ca păcurarii, și chiuia ciobănește cât resuna codru de gura ei. Așa fată era Șofrona.

Lunea pentru ea era așa cum era: vara cu frunză verde, iarna cu omăt. — Nu cunoștea supărarea, nu știa ce e jelea, nu cunoștea dorul, nici dragostea. Bucurie avea destulă; i-o făceau caprele.

Așa a crescut Șofrona fată mare.

Ei — dar vine primăvara vieții, primăvara cu soarele ei, care străbate și'n codru.

Intr'o seară de primăvară stătea Șofrona sub crengile unui ulm mare, — caprele miguiau pe sub poalele pădurii și ea să nita lung, dusă și perdută, în amurgul serii. — Pe lângă ea curgea lin și șoptitor un riurel mic, peste riu era o pădure cu fagi, și prin pădure ici colea câte-o poieniță. — Era o liniște dulce de primăvară, numai clopotele turmei făceau un sunet plăcut în liniștea cea tainică de seară.

Și cum tăcea, și cum se nita și asculta, așa singură, — așa-i vinea că simte 'n sine un pustiul, un gol, o inverșunare stranie, — nu știu cum și pentru

¹ Ciocii's nește ciorecași scurți, din genunchi până la opinci. Pe locuri muntoase i poartă femeile iarna.

² Smidă = tufe desc și mărunte. Am auzit zicând și *gozăt*, probabil dela ungureșcul gaz.

³ Rinsă = floarea alunului.

ce. Iar fi vînt să zboare, să tot zboare. — peste dealuri, peste păduri, nu știu unde și nu știu pentru ce. Simția a lese ca și când i-ar trece prin inimă ceva duios, dar plăcut, ceva lin și îmbătător ca un vînt cald de primăvară. Simția ca-i place ceva, dar ceea ce-i place o neodihnește. — îi vinea să cînte. — îi vinea horea, ca paserii cîntecul.

Era primăvara vieții. Incolțiau florile dragostei și fata nu știa ce-i.

I se pareea ca și când ar auzi ceva în aier, ceva ne mai auzit; un cîntec dulce și tainic și ademenitor, — un cîntec care nu este, dar îl aude: îl aude oareunde, în cer sau sub pămînt. Simția și știa că nu-i cîntec, dar ei i se părea, că-l aude.

Cîntau îngerii tineretii, cîntecul primaverii, cel dintăiu.

— Mamă — zicea Șofrona, — nu știu ce, așa mi-e de dragă lumea asta câte-odată, așa o vîd de frumoasă oarecum: să tot traiești și să nu mai mori. Gîndești că vîd stele luminînd, flori înflorînd; și când stau așa singură colea sub poala padurii, mi se pare că așa de frumos aud un cîntec dulce, ca din cer, un cîntec

Fotografii de ale cetitoarelor Revistei.

dulce de minune. Așa mi vine să cînt și eu, și — nu știu ce să cînt.

— Vai de mine, draga mamei, te-or fi diochiat zinele. Fă-ți cruce draga mamei și scîlpă de trei ori, căci diochiatul zinelor e rău, nu-i leac să scapi de el.

Așa zicea mama îngîndurită, dar fata făcea din cap. Ea nu se temea de zine.

Și a început fata a vedea, că codrul e plin de frumsete, că câmpul e plin de flori, și paserile doamne frumoase cîntece fac prin păduri.

Le-a vîzut ea, le-a auzit ea și până aici; dar nu le-a băgat în seamă, nu le-a înțeles. Acuma începea a le înțelege.

Și era în munte, oareunde departe, un fecior de pîcurar, zicea cu fluerul căt să legăna frunza în codru, — și când auzia Șofrona noaptea fluerul acela, așa-i vinea să plîngă — nu știu pentru ce.

Și a tot mers cu caprele, a tot mers înainte. Nu știu ce așa o atrăgea. — Și l-a întălnit odată, pe feciorul cel de pîcurar. Stătea lîngă oi, răzîmat în botă. Avea un cojoc în umere, șerpar pe lîngă brău

și o căciulă mare de miel pe cap. Fecior tare și voinic, cu peptul gol, cu spete late. — Și avea doi ochi cum e mura.

L-ar fi grăit Șofrona, dar se temea de el. De când i se părea ei lumea asta așa de oarecum, de când is așa de jelnice doinele, așa de dulci glasurile, așa de frumoase câmpurile, — de când tot aude ca fluerul acel duios — se făcuse fricoasă, se temea de feciori.

— Măi bădiță — se incumeta odata Șofrona sficioasă. — ce te doare pe tine când te aud așa cîntînd din fluer. Cine te-a învățat doina acea jelnică? Așa mi-e de jele când o aud.

— Ei — cine. M'a învățat ăst codru, m'a învățat pustiul, singurătatea, și-ia așa — dorul.

— Ce-i aceea mă — dorul?

— Știu io? Dorul.

Seara s'au despartii, și s'au dus, tot insul cu dorul.

Intr'alta zi s'au întălnit iară, dar pîcurarul avea peana de vase⁴ în căciula, și fata și impenase cosițele cu iedera verde, și în iedera boabe roșii de macieșe.

Nu le spunea nimenea, nu-i învăța nimenea; dar simțiau ei, doriau ei ca să fie frumoși. Dascălul cel mare și vecinic — dragostea, stîmia în ei gustul frumosului, dorul cătră destîn.

A treia zi s'au întălnit iară. Șofrona avea poale albe ca omătul și ghioci în per, și fecioru-și luase cojoc în botă ca vara.

Și astazi, și mâne — ghița s'a topit și au răsărit flori în urma ei.

Și când a fost colea iarna, cei doi copii ai codrului erau credințați, — mire și mireasă.

*

Tatal Șofronci era om nenvețat, dar era om cu mintea la loc.

Când a vînit pîcurarul să ceară pe Șofrona, a gîndit că — ei, eue cu eue, corb cu corb. Și o-a dat.

Știa el, că Șofrona e cam boacana, și știa că pentru fata lui nu-i mai bun petitor, decăt un pîcurar. Cunoaște muntii și silbele, pădurea și plăinurile; dar nu mai știe căt e lumea asta de peștiță, și căti fluturi și căte mândrenii sunt în ea! Iar Șofrona se uita la pîcurărașul ei, când îl vedea, gîndeai că tot l-a imbuca. Apoi Șofrona era fată cam în dungă.

Deci o incredință fată-său cu cel dintăiu petitor. Și alla, că e bine așa. Cine știe, poate că el ar fi fost și cel din urmă.

Ei — dar nu așa gîndea lelea Viroană, mama fetei.

Căci lelea Viroană era femeie de vilfă mare, —

⁴ Vase — o plantă, verde și iarna care se face pe arbori și pe pomi bătrăni, și are niște boabe cu suc oleos.

tată-său fusese făt la biserică, și când era ea fată mare nu era fată ca ea. Așa-și aducea aminte lelea Viroană.

Și apoi mai era făloasă — pe capre. — Ce socoți? Atâta sumedenie de capră, și ea să nu-și poată mărita pe Șofrona de cât după un pëcurar.

Se frământa lelea Viroană, tare se frământa; dar înzădar. Bătrânul își pusese caru'n petri, și nu putea să iasă la cale cu el.

Deci — se mai dăduse ea përului, așa cam pe jumătate; dar tot nu înceta a se uita 'mprejur, așa din coada ochiului. Știricea după pețitori intruna, și nu înceta a-și imbia fata și caprele pe unde știa mame avute cu feciori holtei.

Și după ce și puse 'n cap gândul măritatului, o și luă pe altă strună.

Pe Șofrona o puse 'n brează. La tors, la dăpinat, la urzit, la năvădit — la lucru. — Ei, avea să-și coasă cămeșa cea de mire, frumoasă și 'mpănată, să vadă fetele ce știe Șofrona. Cu șire peste umër, cu ață unsă cu smoolă dela cărâmbul carului, cu pumnusei lați și cu chiotori de bumbac, cu ciucuri în capete.

Dintăiu i-a pus în mână un drug, mare cât o părdină, să 'ndruge canuri de lână; apoi hecela, apoi fusul; și 'n urmă, după ce îndrugase un coș de canuri îi croi cămeșa cea de mire, și-i începu șire peste umër.

Și îngurgă Șofrona la pui și la șire — de dragul măritatului — gândeai că nu-i ea.

Numai câte-odată mai dădea de potea lelea Viroană cu Șofrona ei. Când nu-i vorbea pe voie.

— Gată-te draga mamei, și te impeană și te scutură; că nu-i pădurea dintr'un lemn. Și or vini alții; mai feciori, mai voinici și mai frumoși. Feciori de neam mare, și avuți și vëzuți, cât să stai și să te miri.

Așa zicea lelea Viroană câte-odată. Dar Șofrona săria 'n picioare, arunca furca, rășchitoriul, coselele — ce avea în mână; lua bota la mână, straița 'n spate și — aid, la capre.

Nu era fecior ca pëcurarul ei în lume.

— Vezi tu boreasă. Bătrână și fără de minte — zicea bătrânul, sucind din cap.

*

Era spre ziuă. Pe vremea când imblă pețitorii.

De câte ori auzi câte un căne lătrând, în tot pragul câte-o fată, sgriburind de frig. Toată fata iese până 'n prag, să vadă unde latră căni, unde merg pețitorii.

O vreme de scumpă amintire pentru fete mari. Câte fete, câte femei cu fete de mărit, toate 'n picioare. Stau gata toate — cine știe când vine și pe unde vine norocul?

Lelea Viroană ședea pe vatră și torcea. Mai orcea și mai ațipia din ochi. Bătrânul coalea pe laviță

mai afuma lumea asta dintr'un ciorb de pipă; iar Șofrona dormia pe podul șoprului în fin.

Pe ea n'o interesa lumea asta cu pețitori. Nici lătratul cănilor, nici frigul, nici pețitorii.

Mai avea două săptămâni până la nuntă, și 'i-ar fi fost drag să le poată dormi și acele. Când s'a trezi să se trezească nevastă.

Dar — cum dormia — odată i se păru, că aude prin somn, căni lătrând. I-auzia bine, dar nu se putea trezi. — Ba i se părea că aude și vorbe; și căni lătrau într'una. Când deodată auzi pe mamă-sa alergând prin șopru, și strigând într'un suflet: pețitori, Șofronă!

Șofrona se trezi, și — se 'ntoarse pe altă ureche.

Dar lelea Viroană, aprigă și ațitată, n'o mai slăbia: pețitori, Șofrona mamei.

Șofrona începu a se scormoni; dar i trebui timp: până să se descâlcească din fin și din paie.

Lelea Viroană puse picioru pe un oblon, și dintr'una fu pe podul șoprului la Șofrona.

Nici că una nici că două, — să se scoale Șofrona căci în casă-'s pețitori.

La Șofrona i vinia în minte pëcurarul ei, și prinse poară.¹ Dar mamă-sa n'o slăbia din vorbă.

— Aid; draga mamei, aid să-l vezi. Numai să-l vezi, și să-l auzi cum te cere. Aid, scumpa mamei!

Ei, numai ea să-l vadă și să audă cum o cere.

— Deci se scoală Șofrona, merse.

Dintăiu în cămaruță, să se îmbrace. Mamă-sa i-a scos hainele din lada cea mare făcută din lătunoaie de fag, apoi un petec de hărtiuță cu rumioară și cisme roșii ca focul.

Și s'a îmbrăcat Șofrona. Cu poale albe ca zăpada încinse pe la brâu cu frânghii de târg, cu cojoc lung și cu cisme roșii, — gândeai că nu-i ea.

— Așa, draga mamei. Să te vadă. Când vei intra 'n casă, să dai binețe și să dai mâna cu pețitorii; apoi te sabuie draga mamei, să ai gură mică — o învătă mama grijnică; și ieși din cămaruță. Iar Șofrona, când fu chichită și ruminită bine, merse și ea și intra în casă.

A întât Șofrona, nici ea nu știe cum; dar când a vëzut ce e în casă era surprinsă fata. Nu vëzuse pețitori, de când se pomenise. Când vinise pëcurarul ei a peți, mamă-sa n'a mai făcut atâtea ponturi.

La fruntea mesei ședea un om bătrân și la cornul mesei altul mai tinër. Cu cioareci subțiri de habă, cu cojoace cu blană pe margini, cu cămeși cu gulere ca domnii, — și cel mai bătrân purta përul dela frunte dat spre ceafă, așa că i se vedea fruntea toată, ca și la cărturari.

Tata Șofronei ședea la masă cu oaspeții, și închinau dintr'o sticlă duduiață, mamă-sa la vatră se sirguia.

¹ Prinde poară = se opune.

La foc era o frigare mare, cu coaste și cu cărnați, sub frigare picătoarea;¹ iar mai încoala o lespede mare de peatră, pusă pe trei pictri mai mici. — Pe vatra stătea o oală mare plină cu scrob² și lângă oală o mătă albă mirosia și se lingea pe mustete.

Focul ardea și poenia strașnic, gândea că și el știe de ce e vorba, lelea Viroană întorcea frigarea într-una, iar bătrânul, oaspeții spuneau din gură, aspru și inimoși — și mai cinsteau din sticlă.

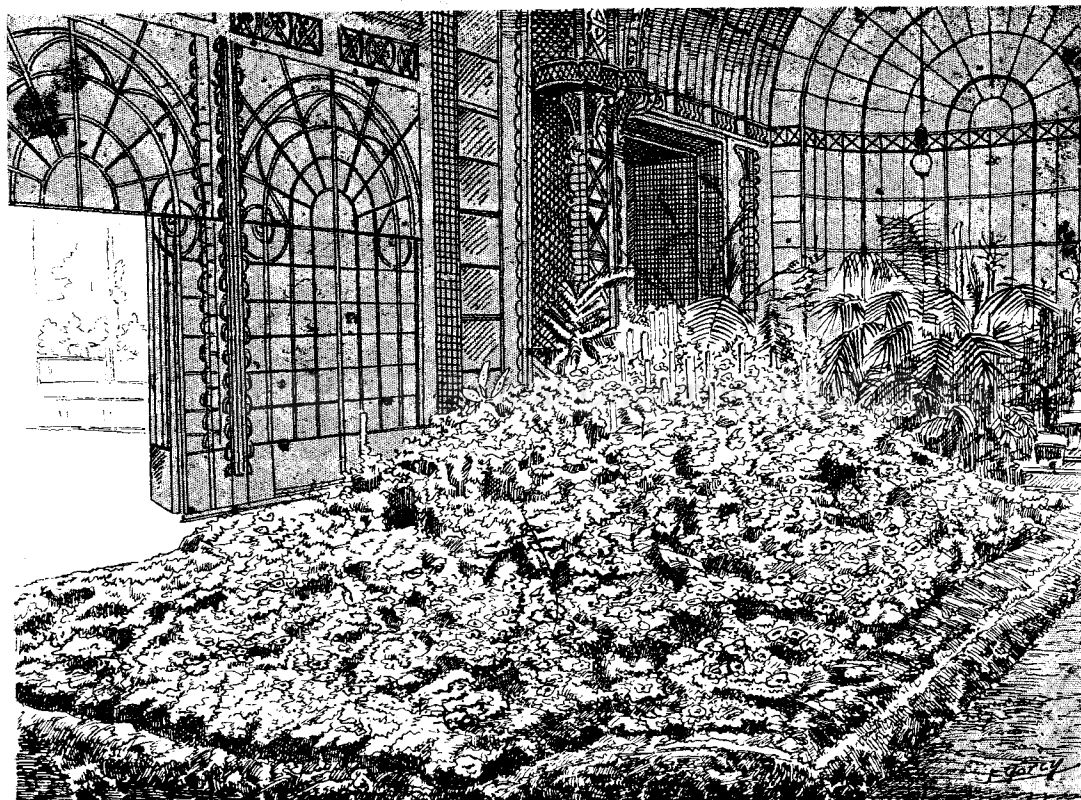
Erau rumeni ca focul. Cât de frigul de afară,

cât de caldura din casă, mai tare însă de beutura și de veselie.

Cel mai bătrân ședea în fruntea mesei, și o dădea tare pe bogătanie. La Viroana îi plăcea, căci știa cine-i. Un bogătan din satul vecin, un bogătan cu o avere — tot poveste. — Pe cel mai tânăr nu-l cunoștea lelea Viroană, dar știa că bogătanul are un fecior holteiu. Ce nu știa lumea despre bogătoi.

Cum i văzû Viroana venind, îndată știu că-s pețitori. Și ce pețitori! Oamenii pe cum i doria ea.

Așternu masa, se urcă în pod să aducă cărnați și se repezi să trezească pe Șofrona.

Plante impodobitoare prin frunzișul lor.

Coastele și cărnații sfiraiau la foc. Șofrona era chichita, și pețitorii ședea la masă și cinsteau³ din sticluța.

Tatal Șofronei — se ospeta și el, iac'asa, căci n'avea ce face; dar nu i se împărea. — Fata lui era ncredințata, și era ndestulit, cum i sfetise soartea. — ce-i mai trebuia lui pețitori? Deci stătea și el la masa, căci n'avea ce face. — Apoi — ce mai știi? — Dar

¹ Picătoarea — un vas care se pune sub frigare ca să picare în el.

² Scrob — albat subțire din care fac scoverzile, ciatitele.)

³ Cuvîntul *a cinstea*, îl folosește poporul uneori, a da, a îmbia, a să treaca.

lelea Viroană toată era foc și dragoste. — Multă la vorbă, dulce la gură, îi napădia cu dragostea.

— Placă cumetre, că a dat D-zeu — îmbia Viroana singuricioasă. — Il mai văzuse odată la un ospet, și-i zicea cumetru.

Cumetrul trase una din sticla, apoi se oțări din buze ca și când nu i-ar plăcea și dădu sticla mai departe.

— Placă cumetre! Oamenii v'au așteptat, D-zeu v'a adus. — Să trăiți cumetre — închină Viroana, — și ridicând sticla la gură, făcu ca și când o-ar săruta. — Apoi mai spori din gură.

— Acum dela D-zeu, — avem tot ce ne trebec; numai norocul îl așteptăm. Ian îmbie Filimoane!

Bărbatul ei, badea Filimon, suci din șele.

— Ei — ei cumetă; norocul vine, adause oaspele — el nu rămâne pe drum. E bătrân și el și e cam schiop, vine încet și târziu, dar tot vine. Apoi — spun că norocul-i orb cumetă, nu nimereste dintr'una, dar tot nimereste odată. Imblă și — alegă, și mai intră unde are ce căuta.

Să și vină cumetre, că suntem oameni, dela D-zeu, oamnei să-l știm omeni. Inchină Filimoane!

— Să trăești cumetre — inchină Filimon.

Viroana sări până la vatră, întoarse frigarea pe ceea parte, mai trase un vray de jar, apoi tocni picătorea, și iară se întoarse:

— Bea cumetre, bea dragă, — să fie într'un cias bun. Doară ne cunoaștem de mult, și ne-om cunoaște mai bine — dacă va fi rânduît de la D-zeu. Ei — ci știu io cine ești și din ce neam ești. — Inchină Filimoane!

Oaspele era măgulit. — Trase una din sticlă, apoi o scutură odată, și se uita la mărgelele ce făcea.

— Ei — spori vorba oaspele, — suntem și noi cumetă — suntem sfirnari. Imblăm și alergăm, — căutam noroc și ducem noroc, și intrăm unde avem ce căuta. Să trăești cumetă!

La Viroana, i ridea sufletul. Cumetru-său era om cu minte și ei i plăcea cum vorbea. — El era tată la fecior, dar dădea și pe starostele. — Apoi așa vorbea starostii — tot în ponturi. Cât trăește și cât vorbește nu-ți mai pune vorba oblu în picioare, ci tot numai pe neunjur, pe departe.

— Și am venit — mai adause oaspele. — am venit la D-voastră: am știut că ne sunteți oamenii.

— Bine zici cumetre. Bine zeu. Așa e în lume, om cu om. — Știi, cum cântă cela „frunză verde frunză verde, om la om trage nădejde.“ — Și ați nimerit cumetre, nimerit zeu. Aid Șofronă și inchină la dum-nialui — zise Viroana, și puse o sticlă la Șofrona în mână.

Șofrona inchină celui mai tinăr — cum o învățase mamă-sa în cămăruță — apoi se făcu că bea puțin, și dând sticla, la fecior i dădu mâna. Feciorul primi sticla, dar nu se mișcă.

Asta nu-i plăcu lelei Viroană.

Trebuia ca feciorul după legea petiului — să se scoale, să meargă cu fata ca să vadă viteii — în tindă, Dar el n'a mers.

— Ei — e rușinos baietul cugetă Viroana, și inchină mai departe.

Coastele erau fripte, cărnații miroșiau cât colo — deci Viroana se sîrgui și puse pe masă.

Măncați și ospetați bine — oaspele cel mai bătrân începu vorba:

— Apoi cumetre, noi am venit...

— Venit cumetre — i curma vorbă lelea Viroană, — venit zeu. Cum să nu viniți? Așa vin oameni la oameni. Ce D-zeu a rânduît, noi oamenii păcătoși, nu ne punem împotriva. Nu zeu. Ian mai gustați cumetre, — inchină Filimoane!

— Am venit că am auzit...

— Auzit cumetre, — să n'auziți? Ce nu s'aude în lumea asta? Vestea bună și calul bun trec dealuri și trec munți.

Oaspele și-ar fi spus spusele, dar Viroana, spornică la vorbă și veselă și însufletită, nu-i mai da răgaz.

— Am auzit că aveți... voi ospele să sfîrșească vorba, dar Viroana îl năpădi cu vorba.

— Avem zeu, — avem cumetre. Poate dela D-zeu. Și avere frumoasă, și fată bună, și sănătoasă dela D-zeu. Avem cumetre...

Viroana nu putu sfîrși, căci i dădu o oală în foc. Deci fugi la oală; er oaspele folosi vremea.

— Am venit la D-voastră, că am auzit că aveți — niște capre de vindut.

Când auzi Viroana vorba — își perdu cumpetul și-și vîrsă oala toată. Iar Șofrona, care de abia astepta să treacă și asta — ca scăpata de toată grija — se puse să șadă pe cornul vetrii, și șeză într'un blid cu scrob.

Și într'asta ca din poveste se auzi un fluer doinic departe la o stână de iarnă. Era fluerul pécuarului. Iși trimitea dorul la mireasa.

— Auzi mamă fluerul? zise Șofrona veselă.

— Aud draga mamii. Aid în cămăruță. — Ce mai oameni! Sfirnari!

Și au eșit amândouă.

Șofrona și-a desbrăcat cojocul, și-a împăturat poalele, — și mamă-sa le-a pus în lada. — — —

Afară se vedea de ziua.

Șofrona își luă straița în spate, bota la mână, și — aid la capre.

V. R. Buticescu.

❖❖ EPIGRAME ❖❖

Unui medic.

*Om ca el de bun în lume
Nu vèzuși nici o să rezî...
Dela bolnavi nu ia plată,
Plaf'o ia dela erezi.*

Unui avocat.

*Tu zici că tot acuta-ți
Prin muncă-i câștigat
Că nu prin a ta muncă,
Să spui îns'ai uitat.*

I. I. S.

❖❖ ILUSII PERDUTE. ❖❖

În copilărie fantazam de lucruri, cari nu există în realitate, dar în gândul meu le țeseam cu atâta siguranță, ca și cum ea mâine toate se vor împlini.

Nu odată ședeam pe iarba moale din grădina cu pomi, cu ochii țintiți în chaosul albastru, cugetând la îngerii, cari aduc pomul de crăciun.

— Sigur au aripi, alt-cum n'ar putea sbura din cer.

Așa sînt desemnați și în cartea mea de rugăciuni...

Oh, de aș avea și eu aripi să pot sbura colo sus, de m'aș putea culca în aierul acela albastru, și să-mi razim capul visător pe o stea...

Ce bine trebuie să le fie îngerilor, să viseze pri-tre stele!

Las' când voiu fi mare, — mi-oiu face aripi, ș'atunci sigur voiu sbura acolo. Când voiu fi mare!..

*

Un șir de ani am înmormîntat de atunci, și cu ei ilusiile și speranțele frumoase de odinioară.

Eram de 17 ani...

Iubiam ilusiile visate cu toată căldura sufletului meu fantastic. Steaua, pe care doriaș să-mi razim capul s'a schiubat în o ființă...

Așa frumos l'am crezut!

Frumos în calități frumoase sufletești, bun și nobil ca un zeu.

Speram, că-l voiu afla, și-l voiu iubi totdeauna, speram că eu încă voiu fi iubită.

Așa credeam odată!...

Și azi când stau în iarba moale din grădina cu pomi, cu ochii țintiți privind chaosul albastru, mă cuget iară la îngerul meu, la stelele sufletului meu, și cum privesc în jur de mine, în mintea mea se desfășura ca icoane neșterse și neuitate milioane de gânduri.

Mă ved de 19 ani, și mi se pare că merg la bal, unde l'am văzut pe el. Răzîmat cu capul pe mîna dreaptă, ședea într'un unghiu al salei, de unde privia indiferent mulțimea, care sbura pe lângă el.

Înima mea palpita în acest moment mai tare.

-- Acesta va fi el!

Ne-am cunoscut... Din minutul acela am simțit că-l iubesc, și căt am fost de fericită, când din privirea lui am cetit, că sunt iubită.

După bal a urmat vizita, apoi scrisorile dulci și intime, era imposibil să mă indoiesc de iubirea lui. Mai târziu... m'am convins însă, că om e și el ca toți ceilalți... și nu... idealul sufletului meu... M'am înșelat în sufletul, și simțimentele lui... mă durea rău înșelarea, mă durea iusă mai tare, că el... a fost amăgitorul sufletului meu...

Toate aceste sînt lucruri de toate zilele, și vechi.. nou era numai pentru mine, a trebuit să fiu și eu erou unei povesti în viață. Cu toată amărăciunea ingrămădită într'un suflet vulnerat, mă gîndeam atunci :

— De nu îmi veniai în calea vieții, de nu mă observai, de nu te întâlneau nici odată, de nu-mi lăsați nici o mică ilusie, oh, de nu mă făceai nici când să te cred pe acel pedestal înalt, pe care te-au ridicat ilusiile mele, oh, de nu mă făceai să te cred nici odată de zeul sufletului meu!... Dar tu te-ai aruncat din înălțime și... ai căzut în mărăcină... lăsându-mi de suvenire numai o statuă zdrobită, mînjită cu noroiu...

— Oh D-ne D-zeule, bolnavului îi dai speranță, celui în agonie credința Ta, — dar sufletului meu orfan de cei-ai luat toate mîngăierile, cari le dai suferinzilor de pe acest pămînt?!

— Tu suflet tînguitor scăldat în marea durerii, îngroapă chinul tîu profund sub pămînt, netezește pă-

mintul scurnat al tîu, și planteaza acolo iarba uitării. Uitarea... uitarea...

Ah dar „oare prinsonerul poate uita libertatea? Selavul inchis in cela intunecoasă uita luciul soarelui?” Tu biata inima, care ai sperat și ai crezut odată, oare cum sa poți uita?!

Simtemintele tale erau prea profunde durerea născută din ele încă e mai mare și durabilă...

— D-zeu cu voi, credință, speranță și iubire, D-zeu cu voi iluzii, adio vecinie tinerete pline de visuri! Voi toate, toate așa de crud și fără mila... m'ati părăsit!

D-zeu și cu tine idealul meu iubit, fii așa de fericit, cât sînt eu de nefericită. D-zeu se te fereasa de durerea, care o simte sufletul meu zdrobit in ruina... ruina, pe care nici mușchii nu inverzese...

*

Imi aduc bine aminte de trecutul tineretei mele De multe ori il retrăiam din nou.

In zilele prime de durere stam culcata când in pat, când pe sofă svirecolindu-mă in ferbinteli nervoase, uneori strigându-l ca și o nebună, uneori șoptindu-i ca in visiune.

Am suferit groaznic. Dupa luni de zile și durerea mea s'a tras in alvia sa. Orecanul încă se astîmpără, dar lasă urme netrecătoare. Fața mea, albă ca zapada, s'a facut galbenă intocmai ca frunzele arborilor toamna târziu. Luciul vibrător al ochilor mei caprui a disparut, vocea, mea, plina de farmec de alta data suna timpit ca și un uleior vechiu și sfarîmat. Cu sufletul oboseit, și disgustată imi trageam povoara vietii...

Un șir de ani au sburat pe aripile vremii... Azi iară stau in iarba moale din gradina cu pomi, și privesc printre arborii cari au imbatrănit cu mine... Acum când ved chaosul albastru, nu mai dorese ingeri și stele... ci pacea și odihna...

Olga Dorina Poruțiu.

Noi ținem Joile.

Cause mici, – efecte mari

— lumoresca.

(Urmas)

Eroul gendarm declara ca afacerea nici decăt nu este încheiată și că daca — elibera pe prinsoner, o face pre risicul d-lui magazinier.

— Da, da, lasă-te numai pe mine: primesc toată răspunderea: eliberă-l numai, și încă la moment!

— Bicicleta! — spuse repede și scurt Ion. — Ei, aceea era in Năsăud.

Vino cu mine — propuse magazinierul — trăsura e gata, la noi te vei recrea de aventura și spaîma ayuta. Știu ca vei fi rupt de foame și sete, de seara vii cu trăsura mea la Năsăud, soția și așa nu-i acasa nu te impedeza dar nimic.

Inginerul primi propunerea. La masa in viranda

magazinului făcură mult haz cu aventura, care acum le pareă comică și hazlie.

Cuim cu cuiu se scoate afară, — adause magazinierul îndemnându-și oaspele să beie din vinul curat și tare, adus din ghetarul său bine aprovisionat, zicând că acela e cel mai bun leac pentru chefel din noaptea trecută. El încă; i ajută din răspuțeri.

Dar vorba românului: — „Răul umblă cu soție“ — se adevăre și în cazul de față. Doamna Potora găsi pe mama sa în stare mult mai îmbucurătoare, de cum credea și cu toate că avea „concediu“ mai lung, dorul de casă și de soț nu-o lăsa în pace, așa că a doua zi plecă spre casă vrând să suprindă pe bărbatu-său.

Servitoarea i spunea, că domnul a plecat de dimineată cu bicicleta și încă nu s'a rentors. Lucru nostim, unde putea el să stee o zi întreagă de vară? Așa n'a mai făcut. Ori poate e în vr'un hirt — usând de absența ei? — Vrea poate să facă ceva aventură? — Nu-și putea închipui dar ne având răbdare și luă mantaua și plecă la unchiul Mureșan.

Sta în balcon la masă și-și citea jurnalul.

— Ei nepoțică, te-ai și rentors? — Așa curând?

— Nu ai văzut pe Ion?

— Nu, nici ieri nici azi! — Ce, te superi așa mult nepoțică?

Cum să nu mă supăr, se gândia în sine, Ion a plecat azi dimineată cu bicicleta și încă nu s'a rentors, nu știu n'a plecat poate în Salva la fabrică? —

— Nu-i acolo, l-am cercetat fiind într'o comisiune, dar încă nu era acolo.

— Atunci i-sa întâmplat ceva! —

— Nu fi copilă! Poate are ceva de lucru altundeva, ori. — — —

— Ori! — — —

— Ori poate se mai încălzește nițel undeva!

— Ce vrei să zici cu asta unchiule? —

— Ei, apoi spuneau că aseară a fost o beție națională și Ion încă a fost de față; sigur are acum dureri de cap, căci nu-i obicinuit cu chefel, și o fi eșit la aer. — Cuiu cu cuiu!

— Oh, unchiule! — Ce vorbești; doar Ion nu-i așa om...

— Oh, oh, doar nu e crimă a bea un păhărel iac'asa de dor și urit.

— Nu, nu, nu se poate — nu-mi vine să cred — și chiar zici, că Ion nu-i obicinuit — poate e bolnav undeva. — Unchiule du-te dragă și-l caută pe undeva.

— Nepoțică, doar nu vrei să faci din el un erou de pantoflu?

— Nu, nici decât, — dar sunt foarte neliniștită — mâne, poimâne, poate merge — dar azi — azi — oh, cum m'am bucurat înainte de surprinderea ce era să-și fac — oh, unchiule; mi-e frică. —

— Așa sunteți voi nevestele tinere; — zise Mureșan, căci el era burlac bătrân, dar când văzu că ochii nepoatei sale sunt scâlțați în lacrimi, și trase cismele și se porni cu dinsa la căutate. —

Pe stradă se întâlnește cu polițistul Căreul. Asta își viră nasul în toate birturile să-l întrebăm, poate l'o fi văzut undeva. Căreule n'ai văzut azi dimineată pe nepotul meu, inginerul Potora?

— Nu, dar bicicleta chiar acum i-au adus-o la primărie.

— Bicicleta lui? — Ce? — Cum? — fără el? —

— Așa-i cum vă spun, gendarmul Kreisel o-a găsit în pădurea de la Lușca.

— A găsit-o? — strigă disperată tinera soție, apucându-se cu ambe mâinile de umerii unchiului.

— Da, și hoțul, care a furat-o încă e prins și azi îl aduc aici la primărie.

Dar bărbatul meu, bărbatul meu unde-i? — — Tinera nevastă începu să plângă cu amar. Pe unchiul încă îl cuprinsese grija.

— Te rog Căreule spune-mi cum s'a întâmplat lucrul?! —

— Anume nu știu nici eu cum a fost, căci nu se ține de lucrul meu, atâta e sigur, că un om necunoscut a furat bicicleta și că cel ce va reafila-o va căpeta o cinste mare de 25 cor. —

— De la cine?

— Dela D-l inginer. —

— Aceea e imposibil inginerul azi dimineată a pornit cu bicicleta.

— Cum, azi? — Ei dar asta se întâmplase încă ieri.

— Cum se poate? Ieri a fost bicicleta toată ziua la mine.

— Ah eu nitasem să-i spun că ai luat-o unchiule zise nepoata — poate a fost în credința că i-au furat-o.

— Da asta se poate, dar lucrul nu e clarificat. Cum ajunge azi bicicleta la poliție ca furată? când însuși Ion a plecat cu ea de acasă?

— Iar eu pot să jor. d-le că mai adinea-ori au adus bicicleta domnului inginer la primărie: eu am luat-o în seamă. —

— Ce poate fi la mijloc? Una e sigur că nepotul meu azi dimineată a plecat cu bicicleta și acum o aduc la primărie fără el.

— Cu Ion s'a întâmplat ceva — oh, am zis eu, am știut eu!

Afacerea era în adevăr nostimă. Bicicleta găsită în pădure, în mâinile unui hoț sequestrată, hoțul prins, ear inginerul nicăiri! —

— Doamne nu mă lăsa, — se tânguia nevasta — el zace undeva rănit, ori poate chiar mort în pădure și noi stăm aici cu mâinile în sin. — Vino, vino unchiule, te rog vino să-l căutăm. —

— Linștește-te draga mea; poate e ceva mistificație la mijloc; mă duc la comisar și vorbesc cu el; tu deocamdată așteaptă acasă.

— Pentru D-zeu, așa ceva nu pot să fac. Eu vreau să fiu de față, vreau să-l caut, să-l găsesc. — Oh, Dumnezeule, Dumnezeule! —

Comisarului încă i-se păru de neînțeleș intimplarea și promise că va trimite numai decât un polițist la Entradam, să caute cum stă lucrul mai cu de-amănuntul. Dar vestea desperată nu voia să rămână și s'astepte acasă.

— Să mergem unchiule, să-l căutăm în pădure. Poate vieța-i în pericol. Vino să mergem! — Luăm cu noi toți servitorii și-l căutăm. Rugăm pe cunoscuți să ne ajute.

Nu trebuî însă să caute oameni, s'au adunat ei singuri în urma curioșității. Se înarmară cu fel de fel de arme, felinare etc. și porniră către pădure. Unchiul și nepoata în trăsura cu bandage și perini porniră repede înainte.

Tinera nevastă ședea în trăsura palidă, cu ochii plini de lacrimi și nu cuteza să se uite nici în dreapta nici în stânga. Sta aproape inconștientă lângă unchiul, care mâna caii în cel mai turbat galop.

Nu vorbeau nici un cuvînt. Din când în când unchiul întreba câte ceva spre a se convinge, că nepoțică-sa e încă destul de curajoasă.

În pădure oamenii se împrăștiară, trăsura mergea pe partea dela Prislop în pași, fiind instruată că la cea dintâi flueratură să tragă în acolo de unde va auzi-o.

Era întunerec, pe sub pomi erau umbre negre și șgomotul celor ce căutau răsuna tare și lung în liniștea nopții. Fiecare pas, fiecare pocnitură de găteje se auzia. Minuttele păreau veacuri; așa se păreau de lungi.

Un sas venia din pădurea Capanului, se opri lângă un tufș și privia curios la ceata de necunoscuți, cari căutau prin pădure. La urmă îi întreba sasu, că ce cantă?

— N'ai auzit de un furt, un omor, prin părțile aceste? întreba d-na Potoră.

— Nu... Spuneau în Capan că s'a furat o roată a unui domn din Năsăud, că l-au dus la Entradam și de acolo iarăși la Capan la magazinier.

— Pe cine, pe hoț? întreabă unchiul.

Pe domnul, a cui a fost roata.

— Bărbatul meu, bărbatul meu — trăește? spune-mi bade trăește? greu rănit? —

— Ei, mă întrebi prea multe doamnă, de trăit trăește, dar spuneau că se vedea cam necăjit.

— Mai mult nu știu nici eu. —

— Mulțumită ție Doamne; bine că trăește.

— Și știi sigur că e în Capan?

— Da, da; ficiorul morarului a fost în sat... Spunea, că e un inginer și că s'a dus la magazinier. —

— L'a dus, unchiule l'a dus, auzi, atunci el zace — poate greu rănit. — — —

Unchiul chemă un om aici, dete instrucțiile de lipsă, coborîră din sus de Prislop în drumul țerei, fluerară după trăsura și suindu-se o luară în galop către Capan.

Încă nici nu se opriră caii și d-na Potoră se dete jos din trăsura. Magazinierul eși în ușă curios, să vadă cine vine așa târziu. Era roșu ea un curean, abia mai putea sta pe picioare vîzînd pe doamna Potoră să îndreptă spăriat și... pe față — i-se arăta spaima cel cuprinse.

— Unde-i bărbatul meu? Condu-mă la el! —

— Doamnă dragă — îngănă el — eu — eu — rog — aveți puțin — pa-ci-înță — o să mă uit. —

— Nu, nu, și eu merg cu d-ta; vreau să-mi ved la moment bărbatul,

— Dar de unde ai și auzit — mă rog — lăsați-l să se restaureze câte-va oare! — — —

— Doar eu n'o să-l conturb? — — —

— Nu — nici decât — dar unchiul d-tale încă — va spune — că am drept; priveliștea nu e pentru o nevastă tină. — — —

Ea-l privia cu o căutătură sdrobotoare și-i zise: „Eu îi sînt soție, crezi d-ta că sînt așa de slabă, ca de o priveliște rea, să nu-i grăbesc într'ajutor la nefericirea, ce l'a ajuns?”

— Dar d-ta nu-i poți ajuta absolut nimic. — —

— Unde-i el? întreba ea rece.

— De-ocamdată în pat.

— Dar unde? Unde? — Sermanul meu soț îl fură, își periclitează sănătatea; cade 'n mâinile unui hoț și acum nici nu vreau să mă lase la el. —

Magazinierul se uită uimit la ea. „Asta e totuși prea mult, doamna mea — mă rog aici e Potoră în odaia mea, poftim; dacă nu voiți să ascultați de sfatul meu binevoitor. —

Ea se repezi în odaia deschisă.

— Te rog domnule consilier — zise magazinierul către Mureșan — fii bun l'niștește pe doamna să nu facă o scenă prea — prea, căci nevasta mea și de altcum e iritată în gradul suprem.

În odaie s'auzi un strigăt desperat. D-na Potoră se aruncă spre inginerul, care zăcea în pat aproape inconștient.

— Sermanul meu bărbat, serman de tine, ce a trebuit să ajungi, să se întimple cu tine. — Dar cel puțin — har Domnului. — Nu m'auzi? — Nu mă vezi? — Ioane!

Un mormăit a fost răspunsul inginerul, care dor-me ca mort, se întoarse pe cealaltă parte. Mureșan

sta în uşă şi aştepta să vadă cum se vor desvolta lucrurile. La spatele lui sta curios şi uimit magazinierul.

— Păcat de atâta îngrijire așa ceva se poate întâmpla cu ori cine, cred că nici la d-l inginer n'o fi ultima.

Mureşan privea când la faţa roşie a lui Potoră, când la magazinier.

— Ioane! Uită-te la mine numai odată; nu mă cunoşti??

— Ufff!... miserabilul de el!...

— Ce zice? — întreba d-na Potoră cu impaciolență.

Unchiul sta ca mai înainte; abia își putea năbuși risul.

— Lasă-l să doarmă, leacul cel mai bun pentru el, erupse în fine cu mare greu Mureşan.

— Dar trebuie să știu ce-i lipsește; Ioane, scumpul meu Ioane!

De geaba Ion durmia și sforăia liniștit.

Afară se auzia apropierea mai multor pași grăbiți. Căutătorii din pădure veniau într'un suflet, caii stăteau nerăbdători. Omul presupus mort de jumătate era liniștit, dormia ca mort, urmarea unui chef teribil.

Situația era comică. Unchiul nu se mai putu răbda, răzimat de uşă ridea cu lacrimi; magazinierul sta ca o pisică plouată, iar d-na Potoră lângă patul bărbat-so se uita la amindoi neînțelegând situația. În momentul acesta intră nevasta magazinierului și resolută grăbi către doamna Potoră.

— Vino iubita mea doamnă, asta nu e plăcut pentru o nevestă tineră — — bărbații ăștia sunt grozavi,

teribili, vei avea ocaziune să te convingi — dar soțul d-tale nu e încă om rău — a fost iritat și nu s'a știut predomni — vina o poartă bărbatul meu, nu i-ar fi fost permis să lase lucrul până acolo; — lui i-am spus eu părerea mea — apoi dacă bărbatul d-tale se va desbăta. — — —

— Se va desbăta??! — strigă nevasta infuriată — d'apoi el e beat? — — —

— Ei privi pe toți trei pe rând, dar cu toții tăceau.

— Nu trebuie să i-o iai în nume de rău draga mea doamnă — reflecta soția magazinierului.

— Nu-i nici vorbă! zise ea luându-i ambe mâinile, sînt prea fericită! — — —

Oamenilor cari au grăbit să caute în pădure pe rănii vrînd ne vrînd au trebuit să le spună ceva, ca să nu devie afacerea de tot ridiculă.

Mureşan era prea mulțumit, că nepotul său a scăpat așa ușor din mistificația gendarmului.

Și Ion? — Până în ziua de azi nu a auzit nici măcar un cuvînt de reproș din gura nevestei sale. — Doar fiindcă ar fi mai neprejudicioasă ca alte neveste? — Nu-i vorbă; ei din simplul motiv, că ea a fost cauza la întreaga aventură. —

Ion însă nu uită întâmplarea, el a plătit gendarmului cele 25 cor. și ea adaus alte 3 cor. pedeapsă pentru că a mers pe loc oprit — asta-l irita mai mult și-l făcea să-și aducă aminte încă mult timp de pățania sa.

Localisată de: **I. Nițu Pop.**

Anchetă cu cetitorii.

(Pro domo)

Lucru neobiceiuit o anchetă cu cetitorii. Dar totuși o facem. E vorba, ca să aflăm opiniunea cetitorilor noștri asupra unei modalități de redactare a „Revistei” pe viitor. „Revista” vrea să satisfacă trebuințele cetitorilor săi, de aceea îi și credem pe cetitori chemați în prima linie, ca să se pronunțe.

Toate revistele de acum obișnuiesc să dea știri, noutăți și varietăți, unele într'o estensiune mai mică, altele într'o estensiune mai mare. Se aude însă de multe ori observația, că de ce mai e nevoie să se implă revista și cu știri, care le-ai cetit deja în foile zilnice? Observația aceasta e cu temei. Pentru că a fi cronicar conștientos a mișcărilor din viața noastră națională, culturală, bisericească, școlară etc., înseamnă a colecta toate știrile mai importante și a le da pe scurt și în revistă. Cine însă urmărește și citește foile ce apar zilnic, despre toate acestea are deja cunoștință

și nu mai are nevoie să le aibă colectate la un loc de 2 ori pe lună. Din potrivă cine nu citește zilnic foile, are nevoie ca să aibă în scurt știrile cele mai însemnate și să aibă cunoștință despre faptele mai însemnate, care s'au petrecut în 2 săptămâni.

Spațiul revistei noastre nu e mare și pentru noutăți nu ne rămâne mult loc. De aceea dăm până acum cât se poate de puține. Vrem să aflăm deci părerea cetitorilor noștri, că avînd în vedere trebuințele lor, ar dori, ca să aibă o cronică mare cu tot felul de noutăți, sau află de mai corăspunzător de a da știri cât mai puține, iar altfel de material literar mai mult.

Rugăm dar pe cetitorii noștri, ca pe o *cartă postală* adresată la redacție, să se pronunțe în număr cât de mare asupra acestei chestiuni. E de ajuns dacă se scriu câteva cuvinte d. e. doresc cronică mare, sau:

doresc alt material literar. Răspunsurile, ce ne vor sosi dela cetitori, le vom lua de directivă și în viitor vom redacta „Revista“ în acest punct după dorința exprimată de *majoritatea* cetitorilor noștri.

Răspunsurile rugăm să mi se trimită până la 1 Februarie vechiu.

Resultatul anchetei îl vom aduce la cunoștința cetitorilor într'unul din proximități numeri.

Dr. Victor Onișor.

CRONICA.

Probleme actuale în viața noastră națională. Sub acest titlu a apărut în broșură din pana distinsului publicist „Săgeată“ o serie de articoli politici de mare însemnătate pentru actualul stadiu al vieții noastre naționale. Esprimarea vie și plăcută, vederile clare, chipul de analiză admirabilă a stărilor noastre, concluziunile corecte și judecata sănătoasă ce deosebită plăcere. În adaus e seria de articoli „Tinerimea,“ cari arată modalitățile, cum trebuie să se lecuiească nenorocitele stări și vederi, în cari se află azi tinerimea noastră. — Broșura aceasta actuală de 217 pag. o recomandăm cu căldură. Se poate comanda la „Tipografia soc. pe acții“ în Sibiu cu 1 cor.

Capelan în Bistrița. În fine s'a resolvat și ardentă chestiune a capelanatului gr.-cat. din Bistrița. În această funcție a fost denumit d-l *Ciril Negruțiu*, fost preot în Herina. La sărbătorile Crăciunului a și fost instalat.

Preseara Anului nou a fost serbată după bunul obicei și de Românii din Bistrița. Din acest prilej s'a dat în sala dela „Regele Ungariei“ un concert, la care au debutat d-șoarele Domide, Poruțiu, Mănăstirean, d-nii Leonida Domide și Aurel Iuga. Bineventarea anului nou a făcut-o d-l protopop Domide. După concertul bine succes a urmat dans.

Concert în Năsăud a dat Reuniunea română de cântări de acolo în 18 Ianuarie cu un bogat program, la sfârșitul căruia s'a jucat și o pesă teatrală. După concert a urmat joc. — Tot în Năsăud se va aranja în 1 Febr. o petrecere cu joc pentru copii, care se va începe cu piesa teatrală „În împărăția adevărului,“ comedie într'un act, ce va fi jucată de 15 școlărițe a școalei fund. de fetițe.

Serată literară-musicală, a ținut societatea „Inocențiu M. Clain“ a teologilor din Blaj, în 26 Ianuarie a. e. cu următorul program: 1. Cuvint de deschidere: rostit de președ. soc. I. S. Frățilă. 2. C. G. Porumbescu: „Marșul Economilor“ chor bărbătesc. 3. Oct. Popa: „Secta Pocăiților“ disertatie 4. I. Vidu — A. Popovici: „Răsunetul Ardealului“ chor bărb. 5. G. Coșbuc: „Pașa Hassan“ declamare de Nic. Tiaciu. 6. Verdi: „Il trovatore“ violon solo de A. Popovici, acompaniat la pian de prof. Iacob Murășan. 7. E. P. Păcurar: „Cuvint festiv.“ 8. I. Vorobchievici: „Ciasul rân“ baladă de Alexandri. chor bărbătesc. 9. Șt. V. Velțian: „Pribeag“ poezie orig. 10. * * * „Monolog,“ predat de I. Tătar. 11. F. Wagner: „Pajura dublă“ marș chor bărbătesc. 12. Cuvint de închidere: rostit de președ. soc.

Minunea științii medicale. Un pacient de minune a fost prezentat în una din Duminecile trecute medi-

cilor din Timișoara. Henric Landeklos, bărbat cam de 30 de ani, german de origine, înainte de asta cu un an și jumătate a participat în războiul din Africa sudică și a fost vulnerat în lupta dela Spionkop. După propria istorisire, rănit fiind de un gloaț de revolver, a ajuns în captivitatea Englezilor. Legându-i-se rana provisor pe câmpul de luptă, a fost transportat în Ladysmith în spitalul de câmp. Aici i s'a scos gloțul din plămâna împușcată și a zăcut bolnav mai multe luni, scăpat din captivitate, a ajuns în Paris, unde s'a supus unei nouă operații. Mai târziu în Aussterdam a fost din nou operat. Dar ne fiind de tot vindecat, a mers în Freyburg, la vestitul profesor Krake, care i-a scos de tot plămâna stângă. De atunci se bucură de cea mai bună sănătate, are apetit minunat, doarme bine și poate respira bine cu plămâna rămasă. Numai urcatul de scări îi e greu. — Medicii prezenți au vizitat rana și și-au exprimat mirarea asupra operației măiestre făcute de profesorul Krake. În partea stângă a peptului se poate vedea o apertură cam de o palmă de lungă și 3 degete de lată, prin care se poate vedea, ba se poate intra cu mâna în cavitatea peptului. Marginile aperturii sunt căptușite cu o peliță de pele întoarsă înăuntru. Cavitatea stângă a peptului încă e izolată cu o peliță din pelea esternă de cavitatea dreaptă. Prin acest părete străvezetor se poate vedea cu ochiul liber mișcarea inimii și lărgirea și contragerea plămânei din dreapta. Se vede și cum lipsește plămâna stângă.

Gâcitură de schimb.

Următoarele 7 cuvinte sunt a-se transforma, prin înlocuirea literei mijlocie cu alta litera în 7 cuvinte nouă. Dacă deslegarea e corectă, atunci literile nou înlocuite ne dau titlul unei reviste bine cunoscute. —

SOTIA, PLECI, ARGAT, PLACE,
GONIT, FRAGI, FRIGĂ.

Nițu.

—o—

POSTA REDACȚIUNEI.

I. S. autorul epigramelor publicate în nrul 1 nu e identic cu dl I. S. în Lipsca amin't în posta redacțiunii din acelaș nr.

M. P. în Barra. Hymene se publică numai pe basă de bilete tipărite.

I. P. R. Primit cele 2 lucrări, cari se vor publica.

I. P. preposit capit. în Gh. Vă mulțumim cu căldură pentru felicitări.

V. B. M. în B. Vă vedem cu plăcere între num. cetitori revistei.

Victor Onișor